

* ΕΙΣ ΤΟ ΡΟΔΟ ΣΟΥ *

Το ρόδο που μου ἐγάρμισες
Σάν εἶχες τὴ γιορτὴ Σου,
Τὸ ἔβαλα στὰ στήθη μου
Αἰώνιο φυλαχτό,
Νὰ μ' ἐνθυμίσῃ ἀγάπη μου
Ταῖς ὥραις που μαζί σου
Τόση εὐτυχία ἐδοκίμασα
Ὅσο στὴ γῆ θὰ ζῶ.

Καὶ ἂν μαραθοῦν τὰ φύλλα του
Καὶ χλωμοκιτρινίσῃ
Ἡ ἀγάπη μου αἰώνια
Παντοτεῖνά θὰ ζῇ.
Δὲν θὰ μπορέσῃ ὁ καιρὸς
Ἄφ' τῆ καρδιά νὰ σβύσῃ,
Τέτοιο οὐράνιο αἰσθημα
Ποῖν κατεβῶ 'ς τὴ γῆ.

* ΛΟΓΙΑ ΑΜΙΑΝΤΑ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΑ Ι... *

Στὰ νεκρωμένα στήθη μου,
Τὴν ὕστερνή μου ὥρα,
Τὸ μαραμένο ρόδο σου
Θὰ κείτεται χλωμο,
Μαζὺ θὲ νὰ καταίβουμε
Στῆς λησμονιάς τῆ χώρα
Ὅπως μαζί ἐπεράσαμε
Στὸν κόσμο τὸ σκληρό.

Καὶ τὴ ζωὴ σάν λάβουμε
Στὴν ἄλλη παρουσία,
Θὰ ξαναβίωσῃ ἀγάπη μου
Τὸ ρόδο σου τερπνά :
Θὰ 'ς τὸ προσφέγω ἐλεύθερα
Μὲ ολότρεμη καρδιά
Καὶ ἐνωμένοι θάμεθα
Τότε παντοτεῖνά.

† Μ *

